

ARTériák

<i>Balajthy Ferenc</i> Aranycsapat – A jövő labdát kergetőinek is	263
<hr/>	
<i>Hubert Ildikó</i> Alberto Mondadori: A harag és szeretet éneke Magyarorszáért	264
<i>Bertha Zoltán</i> Spannraft Marcellina: Költészet és szakralitás	267
<i>Sz. Tóth Gyula</i> Csejte Dezső: Filozófia a mindennapokban. Gondolatok emberről, világról, Istenről	270
<i>Lisztóczy László</i> Bozók Ferenc: Nagyvilági esszék	274
<i>Sziki Károly</i> Lezsák Sándor: Misi, a puska és a lódenkabát	277
<i>Bakcsi Ernő</i> Pósa Zoltán: Hűséges szökés és hűtlen visszatérés	280
<i>Kovács Jolánka</i> Szárász Pál A sah drágakövei	283
<i>Kaló Béla</i> Saitos Lajos legszebb versei	286
<hr/>	
<i>Szepesi Zsuzsanna</i> Csongrád felé – most Hová lettünk?	288 288

ARTériák

Sebestény-Jáger Orsolya

Genezis

*Prológus: Imádság Menny és Föld
Istenéhez*

Uram teremtett világot
ködbe burkolta bús közöny,
mint vízözön zubognak
holt napok
s mind elfonnyadt virág,
ha éljük Nélküled,
mert magunk csak sár vagyunk.
Uram, nézz le ránk,
és jaj ne engedd, hogy ott legyünk,
hol Te nem vagy ott,
Seol és Hádész küszöbén.
Uram tenyered végtelen terén
lásd a Lélek térdepel remegve,
s mint pislákoló, maroknyi fény
keres még Téged a védtelen remény.
Uram versben – ha szólni vágyasz
végtelen Egedből tekints le
gyermekidre,
kincsed hintsd le ránk,
hogy Rólad szóljanak
– bár botladozva e szavak,
s ajkam hadd ejtsen enyhet
szomjazóknak
s az éhezőknek Belőled
egy-egy morzsányit hadd adjanak.

Genezis 1,1–3,13

Mondá Isten:
Első nap fényt teremtek,
mert a fény én vagyok.
Megteremttem benne a mindenség falát,
mely mögül a sötétség
éji leple, mint ősi kígyó
oly korlátokat hágna át,
melyektől fényem
még pazarabban ragyog.
Első nap fényt teremtek
hogy sejtethd szem lehunyva is:
fény és gondolat
s a teremtő Erő én vagyok.

Második nap teremtek
– én az Úr – burkot s pajzsot
életednek, mely föled borul
majd, ha mezítláb
a mindenség határán át
tobzódó mély vizekbe lépsz,
kóstolgtatván önnön határaid.
Igy lesz második nap
víz és tenger,
s mind e rész
így lesz szent egész.

A harmadik napon
az életet adom,
hogy pezsdüljön vizemben
milliárd sejtnyi lét,
s magból fakasztom földemen a fát,
a legkisebb fű is lehet majd virág
gyermekednek,
ízét, színét
teremttem mindnek mi él,
körülvesz s a síríg kísér
a teremtett világ.

A negyedik nap
szent és halhatatlan,
tárgulnak tán a végtelen
ősi katlan titkai a térben,
mégis engem láttat
rész az egészben,
tócsák tükrében a vándor holdja,
mindenségem ezernyi
fénylő pontja,
mint paplanomon pettyek
úgy peregnek.

Az ötödik napom
csupa mozgás
izmok és szárnyak – suhogó zsebongás,
lég és víz, hol mind egymásnak feszül,
és mint a legszentebb
kép végezetül
megtelik a tenger
fénylő pikkelyekkel,
hogy majd hálód a parton kivethesd,
és madarak tollával
szavam
papírra vethesd.

A hatodik napon teremtem
mindazt köréd, mi egykor

majd tiéd, ha hűen
követed az ősi rendet,
mit majd e napon beléd teremtek.

A hatodik napon
az élet teljesül,
hogy bölcs szívvel
uralmad alá hajthasd
mind mi dobban,
cammog, surran, vagy repül,
s nevet is adj majd végezetül
mindezeknek.

De a hatodik napon
még mást is teremtek:
a legszebbet, mint Lényem alkotott,
az embert, téged teremtek,
s hogy végképp ne maradj egyedül,
melléd adom társadnak
a Nőt, hogy szeressed.
Szeressed, hogy rácsodálkozz benne
mindenedre:
virágra, Holdra, tengerekre,
alkonyi égen bíborló Napomra
– a jóra.

A hatodik napon a Nőt ajándékozom,
hogy magadban és benne találj rám,
Istenedre,
Ki mindezt neked adom.

Megáldom én a hetedik napot.
A mű kész, de Alkotód legott
nem pihenhet.
Fölötted vagyok, figyellek nap, nap után.
Körülveszlek, mint alkonyi szél
a kertek alján,
s aggódva figyellek,
mint botladozó gyermeket apja
figyelhet.
Én adnám lábad helyére lábam,

és szádba a szavam, adnám karjaim,
adnám önmagam,
hogy el ne botoljál soha, és helyén legyél,
mert minden rátalált
az útra, minden mi földön él,
tudván az ősi rendet.
Csak te bolyongsz vak vágyad követve.
Figyellek egyre
és féltelek nagyon.
Én megszentelem a hetedik napom,
de te mit teszel majd ezen a napon?
vagy egy más napon,
amikor surranva fák közül
lopakodik ő,
mint egy másik teremtett őserő
s hol ő oson, ott hallgat a jó,
az ősi kígyó így jön elő,
hogy tőlem elszakítson...
Mit teszel majd Te a hetedik napon,
mit azért teremtek,
hogy Veled legyek,
még ha te nem is vagy velem.
E napot Önnönmagamért megszentelem
és várok századokra, évezredekre...
Rád várok egyre.
Mert én vagyok az Egy – végtelenszer,
egy az oszthatatlan végtelennel
kiből kiszakadtál,
hogy majd hazatalálhass
egyszer...